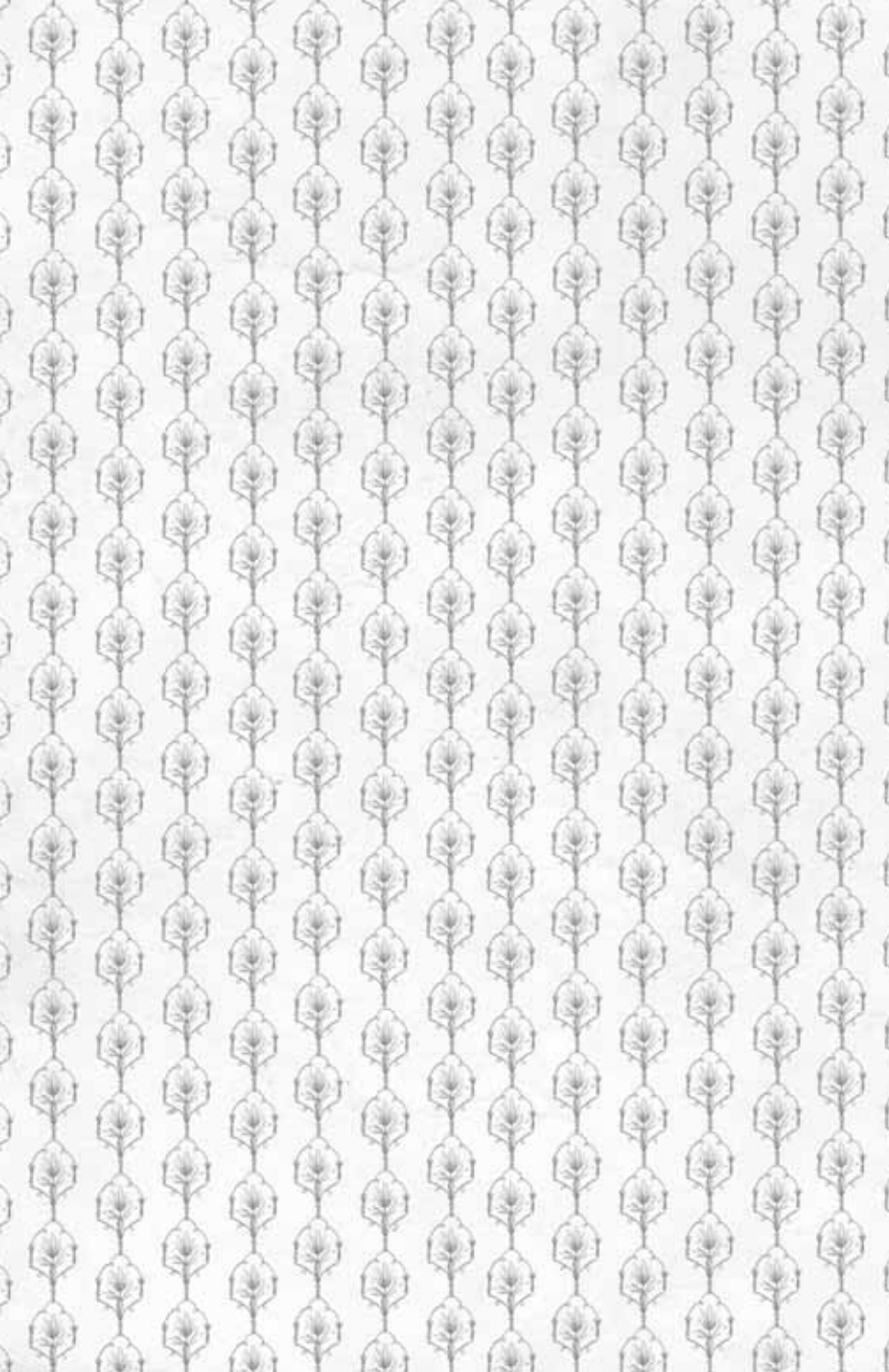

BESTIA a BETHANY

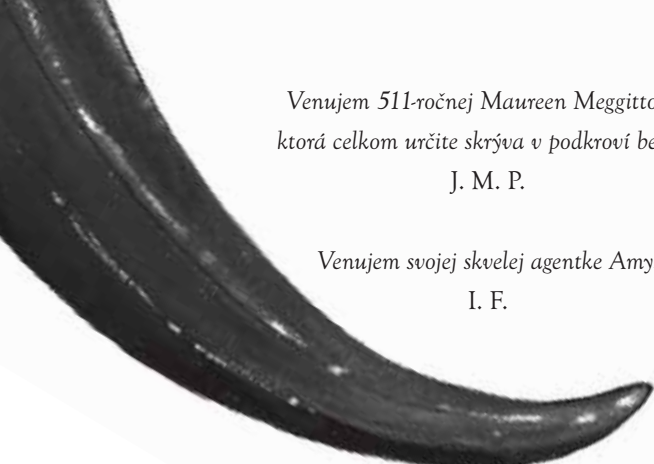
JACK MEGGITT-PHILLIPS

Ilustrovala Isabelle Follath

BESTIA
a
BETHANY

Venujem 511-ročnej Maureen Meggittovej,
ktorá celkom určite skrýva v podkrovi beštiiu.

J. M. P.

Venujem svojej skvelej agentke Amy.

I. F.

Jack Meggitt-Phillips
THE BEAST AND THE BETHANY

Originally published in English by Farshore, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd,
The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:
The Beast and The Bethany

Text copyright © 2020 Jack Meggitt-Phillips
Illustrations copyright © 2020 Isabelle Follath
Translation © 2022 by Oľga Kralovičová
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

The Author and Illustrator have asserted their moral rights.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek
spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo
inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu *The Beast and the Bethany*
(HarperCollinsPublishers Ltd, London 2020)

preložila Oľga Kralovičová.

Redigovala Erika Hubčíková.

Korigovala Katarína Šoganová.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2022 ako svoju 1 908. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

ISBN 978-80-551-8354-1

BEŠTIA a BETHANY

1

Jack Meggitt-Phillips

Ilustrovala Isabelle Follath

Preložila Oľga Kralovičová

štonožka

Fialový papagáj

Ebenezer Tweezer bol hrozný muž s nádherným životom.

Nikdy nebol hladný, lebo všetky chladničky mal plné jedla. Nikdy sa nemusel trápiť s významom dlhých slov, ako napríklad konfibularita alebo mik-tomprepuch, lebo iba veľmi zriedka čítal knihy.

V jeho živote neboli nijaké deti ani priatelia, a tak ho nikdy neznepokojovali nepríjemné zvuky alebo neželané rozhovory. Nemusel chodiť na oslavy, preto sa nikdy nepotil v oblekoch, a nemusel ani rozmýšľať nad tým, čo si má na ne obliecť.

Ebenezer Tweezer sa nemusel obávať ani smrti. V čase, keď sa tento príbeh začína, mu zostával týždeň

do 512. narodenín, a predsa, keby ste naňho natrafili na ulici, považovali by ste ho za mladého muža, ktorý určite nemá viac ako dvadsať rokov.

Možno by sa vám zdal celkom pekný. Mal krátke zlatisté vlasy, malý nos, jemné pery a oči, ktoré žiarili ako diamanty v mesačnom svite. Zároveň vyzeral veľmi nevinne.

Bohužiaľ, výzor môže klamať. Ebenezer sa totiž chystal urobiť niečo veľmi zlé.

Najprv vošiel do obchodu s vtákmi. Trpezlivo čakal za netrpezlivou osobou pri pokladnici. Tá netrpezlivá osoba bolo malé chudé dievča s batohom na chrbte, na ktorom boli dve nálepky. Na jednej bolo napísané *BETHANY* a na druhej *ODPÁL!*

„Chcem nejaké zvieratko!“ povedalo dievča veľkému príjemnému chovateľovi vtákov.

„A aké zvieratko hľadáš?“ spýtal sa.

„Žabu! Alebo pantera! Ó, alebo polárneho medveda!“

„Obávam sa, že nie si na správnom mieste. Obchod s polárnymi medveďmi a pantermi je kúsok ďalej a trh so žabami je otvorený vždy iba v stredu. Môžem ti ponúknuť vtáka, ale nič iné,“ vysvetlil chovateľ vtákov.

Dievča siahlo do batoha a vybralo jednu šľapku, polozjedený keks, dve morské lastúry a pravítko, na ktorom bolo napísané MAJETOK GEOFFREYHO. Všetko vložilo na pult.

„Akého vtáka by som si mohla kúpiť za toto?“ spýtala sa malá zákazníčka.

Chovateľ vtákov sa pri pohľade na tie veci zamyslel a v hlave zratúval. „Ak mi dáš aj batoh, dám ti desať červíkov,“ vyhlásil.

Dievča jeho ponuka potešila. Zložilo si batoh a podalo mu ho. Chovateľ vtákov vytiahol z vrecka desať červíkov a strčil ich dievčatku do rúk. Dievča prebehlo okolo Ebenezeru a vyšlo z obchodu.

„Prepáčte, pán Tweezer,“ ospravedlnil sa chovateľ vtákov. „Čo si prajete?“

„To je v poriadku,“ povedal Ebenezer. „Prišiel som si po fialového wintloriána.“

Keď chovateľ vtákov priniesol zozadu spiaceho papagája wintloriána, Ebenezer mu ho nevychmatol. Počkal, kým dostane klietku, a ešte chvíľu sa zdržal v obchode na kus reči, hoci nebol veľkým milovníkom rozhovorov.

„Tento je špeciálny, na to nezabudnite,“ pripomenul mu chovateľ vtákov. „Na svete ich zostalo už len dvadsať. Nie ste typ človeka, ktorý by ho stratil, však?“

„V nijakom prípade,“ odvetil Ebenezer a prešľapoval na mieste.

„K takýmto sa dnes už tak ľahko nedostanete. Trvalo mi veľmi dlho, kým som ho zohnal. Rozprávajúceho a spievajúceho papagája nekúpíte v každom obchode. Najmä takého, ktorý nielen trillkuje, ale aj spieva skutočné ľudské pesničky. Tieto vtáky zbožňujú poslucháčov. Nepatríte k tým, čo by ho skrývali iba pre seba, však?“ ubezpečoval sa chovateľ vtákov.

„Kdeže,“ zamumlal Ebenezer. Keď naňho chovateľ vtákov upieral pohľad, cítil sa veľmi nepríjemne.

„Takéto vtáky potrebujú veľkú starostlivosť a pozornosť. Potrebujú lásku. Nebudete s ním zaobchádzať zle, všakže?“ spýtal sa chovateľ vtákov.

„Pravdaže nie!“ vyhrkol Ebenezer vysokým a traslávym hlasom.

Chovateľ poznal a mal rád každého zo svojich vtákov od vodných spevavcov po žltanohé čajky a nechcel, aby sa niektorý z nich dostal do zlého domova. Prísne a dlho hľadel na Ebenezera.

„Viem presne, aký ste človek,“ skonštatoval chovateľ vtákov po chvíľke, čo si ho tak premeriaval.

Ebenezer preglgol.

„Ste vynikajúci majiteľ vtáka!“ vyhlásil chovateľ vtákov. „Vidím vám to na tvári!“

Ebenezer sa s úľavou usmial a podal mu peniaze. Zaplatil oveľa viac, ako bola dohodnutá cena. Bolo to špeciálne poďakovanie chovateľovi vtákov za usilovnú prácu.

Rozlúčil sa a odišiel so spiacim papagájom v klietke. Nastúpil do auta, naštartoval a vydal sa na krátku cestu k svojmu domu. Len čo zaparkoval, papagáj sa zobudil a zoširoka zazíval.

„Dobré ráno!“ povedal papagáj zjavne nepapagájskym hlasom. Hovoril potichu tónom, ktorý pripomínal tekutú čokoládu.

„Je neskoré popoludnie,“ podotkol Ebenezer.

„Hupsy-hups! Tak dobre. Pekné neskoré popoludnie. Volám sa Patrik.“

„A ja som pán Tweezer. Vitaj v novom domove.“

„Hurá! No toto!“ zvolal Patrik.

Hurá a no toto boli správne slová pri pohľade na Ebenezerov dom, ktorý bol, mierne povedané,

výnimočný. Mal pätnásť poschodí a široký bol ako dvanásť slonov. Jeho predná stena bola natretá načerveno a záhrady boli dosť veľké na to, aby sa tam mohlo konať desať čajových večierok naraz.

Patrik naň nadšene hľadel zo svojej klietky. Bol to scestovaný papagáj, ktorý absolvoval spevácke turné v niekoľkých krajinách, ale niečo takéto nikdy nevidel. Chcel obletieť každú časť domu a všetko si poobzerať.

„Môžem už vyjsť z klietky?“ spýtal sa.

„Ešte nie,“ odpovedal Ebenezer. „Chcem, aby si sa najprv s niekým zoznámil. Vlastne, lepšie povedané, s niečím.“

Ebenezer vystúpil z auta a odniesol Patrika do domu. S vtáčou klietkou zamieril rovno ku schodisku.

„Tá vec žije na najvyššom poschodí,“ oznámil Ebenezer. „A už sa ňa nemôže dočkať.“

Ebenezer vystupoval po schodoch a Patrik sa pri tom obzeral okolo seba. Cesta po pätnástich poschodiach im ubehla dosť rýchlo a Patrik obdivoval všetky krásne obrazy a starožitnosti, ktoré lemovali steny.

„Skús sa nezlaknúť,“ upozornil ho Ebenezer, keď prišli na najvyššie poschodie. „Nebudeš sa jej páčiť, ak budeš vystrašený.“

Ebenezer stlačil kľučku vratkých starých dverí na vrchnom poschodí. S vrzgotom sa otvorili.

Rozsvietil svetlo. Miestnosť vôbec nevyzerala ako zvyšok domu. Bola vlhká a silno páchla varenou kapustou. Okrem červených zamatových závesov a malého zlatého zvončeka na konci izby tam nebolo nič.

Ebenezer prešiel k závesom. Na chvíľu zastal a potom ich roztiahol.

„Nekrič a nevrieskaj. Tá vec nemá rada hluk,“ vystríhal Patrika.

Potom odtiahol závesy a odhalil beštiu. Bola to veľká sivá hrča s tromi čiernymi očami, dvoma čiernymi jazykmi a veľkými slintajúcimi ústami. Mala maličké ruky a maličké nohy.

Ebenezera potešilo, keď videl, že Patrik zareagoval pomerne dobre. Nekričal a nevrieskal: „Fuj, je to odporné!“

Chvíľku trvalo, kým sa Patrik spamätal, a potom povedal: „Dobré ráno! Volám sa Patrik.“

„Je neskoré popoludnie.“ Beštiin hlas bol tichý a slizký – akoby patrilo hadovi z peria. „Chcem, aby si zaspieval.“

„A čo by som vám mal zaspievať?“ spýtal sa Patrik.

„Zaspievaj pieseň o mne!“ dožadovala sa beštia. Patrik na chvíľku zmlkol. Potom začal spievať.

*„Beštia má najkrajší dom pod nebom.
Býva v sídle naozaj veľkolepom.
Ani kráľovský palác sa mu nevyrovná.
Beštia je určite tohto sídla hodna.“*

Na Ebenezera to zapôsobilo. Melódia sa počúvala dobre a text beštiu zrejme uspokojil.

*„Beštia má tvár okrúhlu a užitočnú.
Jej trom očiam stratené veci neuniknú.
Dvoma jazykmi oblíže všetko, čo nájde.
Beštia je jedinečná v každom prípade.“*

Vzápätí Patrik prestal spievať a povedal, že mu je veľmi ľúto, že to bola taká krátka pieseň, a že by rád zaspieval niečo dlhšie, keď beštiu lepšie spozná.

Ebenezer si s úľavou vydýchol, keď videl, že beštia sa usmieva. Bol to uslintaný úsmev.

„To bolo krásne. Povedz mi, je veľa vtáčikov, ako si ty?“ spýtala sa beštia.

„Och, bože, nie! Na celom svete nás zostalo iba dvadsať.“ Patrikove oči sa naplnili fialovými slzami.

Smútok sa snažil zahnať otázkou: „Koľko je takých beštíí, ako ste vy?“

„Ja som posledná, ktorá prežila.“ Beštia sa usmiala. „Je dobre, že si taký vzácny. Mám rada vzácne veci. Pod' trochu bližšie, aby som ťa videla lepšie, vtáčik.“

Beštia sa s očakávaním pozrela na Ebenezera. Ebenezer zobral klieťku a priniesol Patrika bližšie k beštiiným trom čiernym žmurkajúcim očiam.

„Bližšie,“ prikázala beštia.

Ebenezer dotiahol klieťku tak, že bola iba tri kroky od beštie.

„Ešte bližšie,“ požiadala beštia.

Ebenezer postavil klieťku priamo pred beštiine veľké slintajúce ústa. Pach varenej kapusty bol teraz taký silný, že z neho slzili oči.

„Už ma vidíte?“ spýtal sa Patrik trochu nervózne.

„Pravdaže. Videla som ťa dobre celý čas,“ odvetila beštia, keď si oblízala uslintané ústa dvoma čiernymi jazykmi.

„Tak potom... prečo ste potrebovali, aby som bol bližšie?“ zaujímal sa Patrik.

Bola to posledná otázka, ktorú v živote položil.

Nezvyčajná žiadosť

Nádherný život môže niekoho zmeniť na hrozného človeka. Rýchlo zabudne, že na svete žijú ľudia, ktorí majú problémy, a tak sa o ostatných čoskoro prestane starať či znepokojovať.

Preto sa dá pochopiť, ako sa Ebenezer Tweezer stal jedným z najsebeckejších ľudí na svete. Keďže strávil takmer 512 rokov bez starostí, nikdy nezakúsil bolesť či smútok.

Nevedel si ani len predstaviť, aké je cítiť niečo také, a tak vôbec nemal výčitky svedomia, že dal Patrika zožrať beštii. Lutoval, že nikdy nebude počuť ďalšiu Patrikovu pieseň, ale nestrácal čas úvahami nad tým, aké hrozné to muselo byť pre chudáka malého papagája.

Namiesto toho zišiel nadol – všetkých pätnásť poschodí. Otvoril jednu z množstva chladničiek a začal si robiť obložený chlebík s hovädzím mäsom a horčicou. Základom tejto pochúťky bol chlieb s drobnými semenkami zozbieranými na vrcholoch himalájskych hôr. Hovädzie mäso a maslo pochádzali od Dolly, krásnej waleskej kravy, ktorá tri roky po sebe získala cenu za najkrajšie vemená na svete. No a na výrobu horčice použili drahé biele víno a vzácne čierne hľuzovky.

Zdalo sa, že to bude veľmi chutný chlebík, lenže prv než doň Ebenezer stihol zahryznúť, beštia zazvonila na zvonček. Ebenezer neochotne odložil chlebík a vybral sa na cestu nahor. Beštia čakala vo vlhkej, kapustou páchnucej izbe. Pospevovala si pesničku – rovnakú, ako spieval Patrik.

Keď Ebenezer vošiel, beštia si spokojne odgrgla. Z papule jej vyletela spŕška fialových pierok.

„Dobrý večer,“ pozdravil Ebenezer a zdvorilo sa uklonil.

„Á, vitaj, Ebenezer! Aký je dnes pekný večer!“ zapriadla.

Ebenezer myslel na svoj chlebík a na to, ako sa naň teší. Nerozmýšľal nad tým, či je večer pekný, alebo nie.